

Vlaams
Parlement

vergadering **C1 – ECO1**
zittingsjaar 2013-2014

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Economie, Economisch
Overheidsinstrumentarium, Innovatie, Wetenschapsbeleid,
Werk en Sociale Economie

van 26 september 2013

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Lydia Peeters tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over loopbaanbegeleiding – gemandateerde centra - 2160 (2012-2013)	3
Vraag om uitleg van de heer Bart Van Malderen tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over arbeidskaarten - 2251 (2012-2013)	
Interpellatie van de heer Chris Janssens tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het systeem van de arbeidskaarten voor buitenlandse werknemers - 157 (2012-2013)	4
Vraag om uitleg van mevrouw Lydia Peeters tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de begeleiding van 50-plussers door de VDAB - 2317 (2012-2013)	15
Vraag om uitleg van mevrouw Güler Turan tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het rapport van de SERV omtrent de sociaal-economische kernindicatoren en diens voorspellingen voor de Vlaamse arbeidsmarkt - 2213 (2012-2013)	19
Vraag om uitleg van mevrouw Güler Turan tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het rapport werkbaar werk bij leidinggevenden van de Stichting Innovatie & Arbeid - 2216 (2012-2013)	21
Vraag om uitleg van de heer Koen Van den Heuvel tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de Interimactie KAJ - 2222 (2012-2013)	25

■

Waarnemend voorzitter: Mevrouw Goedele Vermeiren**Vraag om uitleg van mevrouw Lydia Peeters tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over loopbaanbegeleiding – gemandateerde centra - 2160 (2012-2013)**

De voorzitter: Mevrouw Peeters heeft het woord.

Mevrouw Lydia Peeters: Voorzitter, minister, vanaf 1 juli bestaat er een nieuw systeem van loopbaanbegeleiding. Het houdt in dat elke werkende om de zes jaar recht heeft op een pakket van acht uur loopbaanbegeleiding bij een erkend centrum voor loopbaandienstverlening of bij een zogenaamd gemandateerd centrum. Een werkende die gebruik wil maken van zijn recht op loopbaanbegeleiding, kan hiervoor bij de VDAB een loopbaancheque aanvragen. Deze cheque kost de aanvrager 40 euro en kan worden besteed bij een gemandateerd centrum naar keuze. De totale kost van de loopbaanbegeleiding bedraagt 550 euro.

Aan de VDAB werd de opdracht toegekend om de externe partners voor loopbaanbegeleiding tussen mei 2013 en het moment van inwerkingtreding van het nieuwe systeem, 1 juli 2013, te mandateren. Tijdens een radioprogramma op 27 juni 2013 zei een woordvoerder van een hr-bedrijf (human resources) dat de erkenningen van de externe partners voor loopbaanbegeleiding op dat moment nog niet officieel door de VDAB gemandateerd werden.

Het ABVV zou de loopbaanbegeleiding nog steeds terugbetalen aan zijn leden. De vakbond betaalt de loopbaancheques van 40 euro terug. Deze nieuwe regeling is er gekomen om tot een marktverbreding te komen, maar ook omdat het gebruik van de loopbaancheques was teruggelopen.

Minister, wanneer is de VDAB effectief gestart met het mandateren van de nieuwe centra? Klopt het dat er op 27 juni nog geen enkel centrum voor loopbaanbegeleiding een officiële erkenning op zak had?

Welke externe partners werden er tot op heden officieel door de VDAB gemandateerd? Op de website van de VDAB worden een heel aantal partners vermeld. Ik neem aan dat het overzicht volledig is. Komen er nog bij? Deze vraag is misschien een beetje achterhaald, maar kunt u toch nog enige verduidelijking geven?

Vindt u dat er momenteel voldoende erkende centra voor loopbaanbegeleiding zijn om de vraag naar loopbaanbegeleiding op te vangen? Hoe wenst u het aantal gemandateerde centra te zien evolueren?

In het verleden maakten minder mensen gebruik van loopbaanbegeleiding. Doordat het ABVV de cheques terugbetaalt, biedt de vakbond een goedkoper systeem aan. Vreest u niet dat de gebruikers zich tot één doelgroep zullen beperken?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Op 17 mei is de mandaatprocedure gestart. De eerste gemandateerde centra werden toegewezen en ondertekend op 28 juni. Op 19 september waren er 74 organisaties gemandateerd om loopbaanbegeleiding aan te bieden. Ik ga ze niet olijsten, u hebt ze ondertussen zelf gevonden op de website van de VDAB.

Ja, volgens mij zijn dat voldoende centra om aan de huidige vraag tegemoet te komen. Het blijkt een succes te zijn. Er komen nog elke dag mandaataanvragen binnen. Er zitten er nu zeven aan het eind van de mandaatprocedure. Dat is een zeer positieve evolutie.

In de reglementering staat dat een derde instantie de bijdrage van een klant kan terugbetalen. Die derde kan een organisatie zijn, maar ook een werkgever. Men kan afspreken dat de begeleiding wordt terugbetaald. Dit is een afspraak tussen de organisatie en haar leden of tussen de werkgever en zijn werknemer.

Ik kan nog niet veel vertellen, dit is nog maar een paar maanden van kracht. De eerste signalen wijzen er zeker niet op dat het beperkt blijft tot bepaalde doelgroepen, helemaal niet.

De voorzitter: Mevrouw Peeters heeft het woord.

Mevrouw Lydia Peeters: Ik ben blij met het succes van de gemandateerde centra en de grote belangstelling. Ik neem aan dat u nu nog niet kunt zeggen hoeveel mensen er gebruikmaken van die cheques.

Ik ben gisteren hier en daar gaan kijken. Ik denk dat tot nog toe geen enkele andere organisatie de cheques terugbetaalt. Dat is misschien een punt voor later.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van de heer Bart Van Malderen tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over arbeidskaarten - 2251 (2012-2013)

Interpellatie van de heer Chris Janssens tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het systeem van de arbeidskaarten voor buitenlandse werknemers - 157 (2012-2013)

De voorzitter: De heer Van Malderen heeft het woord.

De heer Bart Van Malderen: Voorzitter, minister, collega's, het is niet de eerste keer dat we in deze commissie van gedachten wisselen over het functioneren van het systeem van arbeidskaarten en het toezicht erop, twee aspecten die ik ook in deze vraag wil behandelen.

Het is een beetje een open deur intrappen, zeker voor wie deze commissie frequent volgt, als ik zeg dat wie in Vlaanderen wil komen werken vanuit het buitenland, over een arbeidskaart moet beschikken. Recent kregen we nieuwe cijfers, en daaruit blijkt dat vorig jaar – 2012 – echt wel een piekjaar was. Het gewest reikte toen 38.760 arbeidskaarten uit. In 2003 stond de teller op 17.399. Dat is meer dan een verdubbeling op 9 jaar.

Het merendeel zijn arbeidskaarten B. Ze worden uitgereikt voor een bepaalde duur en voor een specifieke tewerkstelling. Het aantal arbeidskaarten B verviervoudigde, het ritme is nog sneller dan het algemene cijfer. We gaan van 5402 naar 25.920 vergunningen. De grootste groep binnen type B zijn werkkrachten uit Roemenië en Bulgarije. Een van de verklaringen voor de versnelling van dat ritme, is het feit dat in de slipstream van de massale migratiestroom ook de familie meereist, en die mensen vragen op hun beurt een vergunning aan voor tewerkstelling in Vlaanderen of België.

In 2012 werden 19.177 arbeidskaarten uitgereikt aan Roemenen en Bulgaren, dat is de grootste groep. Om het massale van het cijfer even te duiden, heb ik bekeken wat de schatting is van het Planbureau op het vlak van jobcreatie in dit land. De minister-president heeft in de Septemberverklaring gezegd dat er 48.000 arbeidsplaatsen zullen worden gecreëerd. Met het aantrekken van de economie zal de jobcreatie een beetje versnellen, en dat betekent dat het voor België over 15.000 arbeidsplaatsen op jaarbasis zou gaan. De instroom van Roemenen en Bulgaren dekt de jobcreatie eigenlijk af. Het is niet één op één, maar we kunnen wel het massieve karakter van die stroom inschatten.

Ik heb al gezegd dat een arbeidskaart B tijdelijk is en gebonden is aan een specifiek jobaanbod. Als de tewerkstelling eindigt, eindigt dus ook de arbeidskaart. Er wordt echter vastgesteld dat er een nieuwe vorm van fraude en ontwijking ontstaat. We kennen allemaal het feit dat sectorlonen niet of niet volledig worden uitbetaald, of het feit dat sociale zekerheid wordt ontweken, of de problematiek van de schijnzelfstandigheid, maar men

signaleert ons dat er vandaag mensen met een arbeidskaart het land binnenkomen en na een paar dagen niet meer komen opdagen op de job. Het spreekt voor zich dat de kans dat ze het land hebben verlaten, bijzonder klein is.

Dat is de beschrijving van de problematiek, maar we hebben ook bekeken wat Vlaanderen daartegenover zet, want Vlaanderen heeft wel degelijk een bevoegdheid. Een systeem is een systeem en ik wil geenszins de indruk wekken dat arbeidsmigratie tout court fout zou zijn, maar het is essentieel dat we er via een gedegen controle en een heldere regelgeving voor zorgen dat die migratie geen aanleiding geeft tot sociale fraude en sociale dumping. Dat is de grote uitdaging. We zien echter een aantal kwalijke praktijken die daar wel op duiden.

Uit het jaarverslag blijkt dat er van de 28 Vlaamse sociale inspecteurs 10,5 voltijdse equivalenten aan dossiers over arbeidsmigratie werken. Het aantal dossiers is op 10 jaar tijd dus verdubbeld. Over de controles hebben we het hier in deze commissie al uitgebreid gehad. Het aantal controles is gedaald naar 884. Ik geef mee dat in de bespreking ook naar voren is gekomen dat wordt gewerkt aan ietwat complexere dossiers waardoor de termijn per controle langer wordt, maar ik zie bijvoorbeeld opvallend weinig controles in de transportsector. Nochtans wordt een groot aantal arbeidskaarten uitgereikt in de transportsector en men is heel goed op de hoogte van misbruiken die bestaan in die sector. Ik leid uit de cijfers niet af dat er sprake is van een sectorale aanpak die overeenkomt met de migratie en met de problemen die er opduiken.

De 884 controles leidden tot 109 pro justitia's. Uit het jaarverslag kan niet worden opgemaakt of systematisch wordt gecontroleerd of een arbeidskaart vroegtijdig wordt beëindigd of dat men de periode laat verlopen.

Minister, dit alles noopt me tot het stellen van een aantal vragen. Hoe reageert u op de toch wel sterke stijging van het aantal uitgereikte arbeidskaarten? Hoe valt deze stijging volgens u te verklaren? Ik heb in mijn inleiding vooral stilgestaan bij de inspectie, maar kunt u ook toelichting geven bij de opvolging van de problematiek door het Subsidieagentschap? Welke mechanismen hanteert het voor de uitreiking, opvolging en intrekking van arbeidskaarten? Kunt u toelichting geven bij de procedure die gevolgd wordt wanneer een werknemer van werkgever verandert en zijn of haar job in ons land mogelijk stopzet? Op welke manier wordt hierop gecontroleerd en gereageerd? Beschikt u over cijfers van het aantal ingetrokken arbeidskaarten? Hoe verklaart u de sectorale spreiding bij de inspecties? Hoe verklaart u het relatief lage cijfer voor de transportsector? Wordt deze verdeling bijgestuurd in 2014 aangezien de cijfers gebaseerd zijn op het jaarverslag van 2012?

De voorzitter: De heer Janssens heeft het woord.

De heer Chris Janssens: Minister, het is in deze commissie, en vooral wat betreft uw bevoegdheid Werk, voor de oppositie vaak moeilijk om oppositie te voeren omdat ons het gras voor de voeten wordt weggemaaid door uw twee coalitiepartners. Zij proberen u – vooral in de kranten maar ook in andere media – telkens opnieuw met de voeten vooruit te tackelen. Mocht u niet zo sportief zijn aangelegd en een voetbalverleden hebben, u zou allang op een draagberrie zijn afgevoerd.

Minister Philippe Muylers: Ik heb 'scheenlappen'.

De heer Chris Janssens: U hebt meer dan dat nodig om u te verdedigen tegen uw coalitiepartners.

Sp.a en de N-VA verwijten elkaar blijkbaar hypocrisie. Het gebeurt niet vaak, maar ik ben het voor een keer met beide partijen eens. (*Opmerkingen van de heren Bart Van Malderen en Peter Van Rompuy*)

Mijnheer Van Rompuy, even geduld, CD&V komt ook nog aan bod.

Het is wel duidelijk dat de N-VA een dubbelzinnige houding aanneemt. Deze partij wekt enerzijds op het federale niveau minstens de indruk dat zij misbruiken in het asiel- en

migratiebeleid wil aanpakken, terwijl zij anderzijds op het Vlaamse niveau misbruiken stimuleert door een zeer meegaande houding te vertonen of door zelfs al jaren, bij monde van de minister van Werk, te pleiten voor open grenzen voor wat betreft arbeidsmigratie.

De kritiek van sp.a lijkt verdacht veel op het verhaal van de pot en de ketel, want sp.a is natuurlijk bijzonder slecht geplaatst om anderen hypocrisie in de schoenen te schuiven. Terwijl ze hier blijkbaar plots lijkt te pleiten voor een striktere toegang tot de arbeidsmarkt, is sp.a bij uitstek verantwoordelijk voor de massa-immigratie die we hier in Vlaanderen en in België de voorbije decennia hebben gekend. Bovendien is sp.a in het Europees Parlement nog altijd de grootste pleitbezorger van een opendeurpolitiek. Van hypocrisie gesproken. *(Opmerkingen van de heer Bart Van Malderen)*

Het probleem is gekend. U herinnert zich nog de krantenkoppen van oktober 2010. Toen meldde De Tijd dat België een magneet was voor Oost-Europese gelukszoekers. We hebben toen, en later ook, in deze commissie al uitgebreid gedebatteerd over het gebruik van valse papieren, valse verblijfsvergunningen, neparbeidscontracten, nepvennootschappen: al die constructies die voornamelijk bedoeld zijn om toegang te krijgen tot onze sociale bijstand.

De intussen massaal geworden toevloed van onder andere Polen maar ook van Roemenen en Bulgaren, die via kunstgrepen en schijnzelfstandigheid maar een fractie verdienen van wat onze arbeiders verdienen, zorgt in een hele reeks sectoren voor een neerwaartse druk op onze lonen en dus ook op onze welvaart. Door de dumping van spotgoedkope arbeidskrachten raken heel wat sectoren – zeker de transportsector maar ook de bouwsector – helemaal ontregeld.

In 2012 werd een recordaantal arbeidskaarten aan buitenlandse werknemers uitgereikt: 38.760. Dat was meer dan een verdubbeling in vergelijking met 2003. Een nevenverschijnsel van die massale migratiestroom is dat vaak ook de aangetrouwde familie meereist en voor de duur van het verblijf in België een werkvergunning vraagt. Zo ontstaat een parallel migratiekanaal.

Coalitiepartner sp.a heeft sterk uitgehaald in de kranten. De fractievoorzitter, die nu in de commissie een iets mildere toon aanslaat, was in de krant veel scherper. Hij zei onder meer: “Ook wij willen de deur dicht, maar je moet op alle vlakken fair zijn. Ook als het over arbeidsmigratie gaat. De verontwaardiging van N-VA is hoogst selectief.” De fractievoorzitter van sp.a bekritiseerde ook de “passieve houding van Philippe Muylers” en zei: “We beschikken over sterke aanwijzingen dat vandaag de arbeidsmarkt meer dan ooit een weinig gecontroleerd migratiekanaal is geworden.”

Uiteraard deed ook coalitiepartner CD&V een duit in het zakje. Zo stelde de – wat dat betreft ‘usual suspect’ – de heer Bothuyne: “Calimerogewijs wijst hij” – minister Muylers dus – “weer met de vinger naar het federale en verliest hij zijn eigen verantwoordelijkheid uit het oog.” Het is ook niet de eerste keer dat de heer Bothuyne zeer scherp uithaalt in allerlei kranten, maar dan zijn kat stuurt naar de commissie wanneer het betreffende thema ter sprake komt.

Minister, hoe reageert u in eerste instantie op die toch wel striemende kritiek van uw coalitiepartners sp.a en CD&V? Welke initiatieven werden al genomen ter opvolging en controle van ontvangers van arbeidskaarten? Welke rol speelt de Vlaamse Inspectiedienst in die controles? In welke mate wordt er effectief gecontroleerd? Welke bijkomende initiatieven worden desgevallend gepland?

Sinds 2007 zijn Roemenië en Bulgarije lid van de Europese Unie. Toch is het vrij verkeer van werknemers voor hen keer op keer uitgesteld uit vrees dat West-Europa overspoeld zou worden door goedkope arbeidskrachten. Maar vanaf 1 januari 2014 mogen ook Roemenen en Bulgaren uiteindelijk toch overal in de EU werken. Er wordt – mijns inziens niet onterecht – gevreesd dat onze arbeidsmarkt in ernstige mate te kampen zal hebben met een dijkbreek van goedkope arbeidskrachten, vooral in de al genoemde sectoren.

Hoe anticipeert de Vlaamse Regering op de toestand die zich vanaf 1 januari 2014 voordoet? Hoe schat u de impact in op onze arbeidsmarkt? Hoe kan worden gegarandeerd dat onze arbeidswetgeving nageleefd wordt? Worden er akkoorden gesloten met Roemenië en Bulgarije? Hebt u over deze problematiek en de situatie die zich vanaf 1 januari 2014 zal voordoen, overleg met de federale minister van Werk?

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Mijnheer Van Malderen, u zei in uw inleiding dat iedereen weet dat arbeidskaart B nodig is voor wie uit het buitenland hier wil komen werken. Nuance: van buiten Europa, min Kroatië, Bulgarije en Roemenië. Ik denk dat u het wel zo bedoelde.

U en de heer Janssens vragen naar een reactie op de stijging van de arbeidskaart tussen 2003 en 2012. In enge zin lijkt het dat u gelijk hebt, maar om de verklaring te geven, moeten we alles bekijken in die periode. Als ik de volledige periode bekijk, dan ziet het plaatje er toch wat anders uit dan wat u stelt. In 2003 waren er effectief 17.399, maar in 2008 bedroeg het aantal arbeidskaarten 52.648. Tussen 2003 en 2008 is er dus een veel grotere stijging.

In 2012 bedroeg het aantal effectief 38.760. Het merendeel van die arbeidskaarten, dat hebt u ook gezegd, wordt tot op heden afgeleverd aan werknemers die in overgangsmaatregelen zitten voor onderdanen uit nieuwe EU-lidstaten. Die overgangsmaatregelen werden, zoals u weet, door de federale ministerraad goedgekeurd op 21 april 2006 en moeten door mijn diensten gewoon worden uitgevoerd. Zij bepalen het, wij voeren het alleen maar uit. Het regelgevend kader voor de arbeidsmigratie is federaal.

Die 52.648 in 2008 had te maken met het naar het einde gaan van de overgangsperiode voor een aantal nieuwe EU-burgers, onder andere Hongaren en Polen. Dan volgt er een grote daling. Op 1 januari 2009 valt die overgangsmaatregel weg en moeten er geen arbeidskaarten meer zijn voor Polen en Hongaren, en het aantal arbeidskaarten daalt dan.

Je ziet hetzelfde nu. Het is het laatste jaar voor de Roemenen en de Bulgaren. Je krijgt een piek en volgend jaar is er automatisch een daling, want dan zullen de Roemenen en de Bulgaren geen arbeidskaarten meer moeten aanvragen.

Beide heren vragen ook naar de methode voor de uitreiking van de arbeidskaarten. Laat me duidelijk zijn: de procedure voor de arbeidskaart B in het kader van de overgangsmaatregelen voor nieuwe EU-onderdanen is een KB. Dat wordt dus federaal vastgelegd. De Vlaamse Regering moet maar één ding doen, en dat is de lijst van knelpuntberoepen waarop die regel van toepassing is, goedkeuren. Dat is gebeurd, samen met de Vlaamse sociale partners. Het KB Knelpuntberoepen voorziet erin dat de arbeidsvergunning binnen de vijf werkdagen moet worden afgeleverd wanneer aan de voorwaarden van erkenning is voldaan. Over wat hebben we het dan? Ik noem bijvoorbeeld een kopie van de arbeidsovereenkomst.

De bevoegde gewestelijke arbeidsmigratiedienst, dus mijn diensten, beschikken over geen enkele opportuniteits- of appreciatiebevoegdheid met betrekking tot het wel of niet toekennen wanneer het gaat om een tewerkstelling voor een beroep dat voorkomt op de erkende lijst van de knelpuntberoepen. Het KB stelt de voorwaarden vast en wij moeten alleen praktisch nagaan of aan die voorwaarden is voldaan. Dat is alles wat wij moeten doen. Voor de gewone aanvragen voor een arbeidskaart, dus buiten de knelpuntberoepen, is de Federale Regering er niet in geslaagd om andere procedureregels vast te stellen.

U vraagt hoe wij die arbeidskaarten opvolgen. Elke arbeidskaart is geldig voor de duur van de arbeidsovereenkomst, maar met een maximum van één jaar. Dat betekent dat zelfs voor een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur wij een arbeidskaart type B uitreiken voor één jaar. Dus is er jaarlijks controle op de afleveringsvoorwaarden want de kaart moet telkens opnieuw aangevraagd worden voor het volgende jaar, zelfs voor een contract van onbepaalde duur. Daarbovenop is een tussentijdse controle door mijn inspectie nog mogelijk.

Voor die afgeleverde arbeidskaarten B in het kader van knelpuntberoepen voorziet het KB in een extra controlemechanisme. Dat is een elektronische controle. De elektronische bestanden met betrekking tot het toekennen van de arbeidskaarten worden door ons maandelijks bezorgd aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (RSZ). De RSZ confronteert de afgeleverde arbeidskaarten met de Dimona-databank (Déclaration Immédiate/Onmiddellijke Aangifte). Als er anomalieën zijn, worden die gemeld aan de federale inspectiediensten. Voor alle duidelijkheid: wij maken de arbeidskaarten over, de RSZ vergelijkt ze met de Dimona-databank, en als er anomalieën zijn, worden die overgemaakt aan de federale inspectie. Ik weet niet in welke mate de federale inspectiediensten die gegevens dan verder onderzoeken.

Mijnheer Van Malderen, vroeger was de werkgever verplicht om bij voortijdige beëindiging van de tewerkstelling de gewestelijke arbeidsmigratiedienst op de hoogte te brengen. Dat was op straffe van een gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met een geldboete van 1700 tot 6000 euro. Met de invoering van het Sociaal Strafwetboek in 2011 is die verplichting vervallen. De verplichte melding aan de gewestelijke migratiedienst werd niet langer gevraagd door de federale overheid. Ik kom daar straks op terug. Ik weet niet of het nuttig is dat het wel zou gebeuren. Als u het nuttig vond dat het gemeld werd, dan had men dat beter niet afgeschaft op federaal niveau. Ik kan het niet verplichten dat ze het mij melden, dat gebeurt federaal.

Wat betreft de intrekking van de arbeidskaarten, is het zo dat een arbeidskaart kan worden ingetrokken op basis van artikel 35, paragraaf 2, van het KB van 9 juni 1999. Een intrekking gebeurt meestal naar aanleiding van een controle. De inspecteur stelt de overtreding vast, die aanleiding geeft tot een advies aan ons Vlaams Subsidieagentschap. In totaal zijn er veertig arbeidskaarten ingetrokken, waarvan zeventien bij Bulgaarse werknemers.

Elke intrekking wordt meegedeeld aan de Inspectie Werk en Sociale Economie en aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Zoals u weet, is er wel vrij verkeer van mensen voor Bulgaren en Roemenen. Het aantal intrekkingen zou dus hoger kunnen liggen, indien we nog altijd de informatie zouden krijgen die we niet meer moeten krijgen van de werkgever.

U schetst een situatie. Voor mij geeft dat weer of het nuttig was of niet dat de federale inspectiediensten wel of niet optreden en dat zouden doorgeven.

We moeten toch goed begrijpen wat de arbeidskaart B juist inhoudt. U schetst dat iemand, zodra hij een arbeidskaart B verkregen heeft, zijn job zou kunnen stopzetten of van werkgever zou kunnen veranderen. Dat is niet juist, hè. De arbeidskaart B is geldig voor een specifieke arbeidsovereenkomst tussen één werkgever en één werknemer. Het is een een-op-eenverhouding. Als een werknemer van job verandert, of niet meer komt opdagen, is de arbeidskaart niet meer geldig. Dan vervalt die. Als die persoon bij een nieuwe werkgever komt, moet die werkgever opnieuw heel de procedure doorlopen en een nieuwe arbeidsvergunning aanvragen voor deze werknemer. Wanneer een tewerkstelling voortijdig stopgezet wordt, want werkgever of werknemer kan die stopzetten, verliest de arbeidskaart haar geldigheid, aangezien ze afgeleverd werd voor één specifieke job bij één specifieke werkgever.

Ik zal het anders zeggen: vroeger moest een werkgever dat melden en konden wij de arbeidskaart intrekken. Nu vervalt die kaart op het moment zelf. Ik kan ze dan nog eens intrekken, maar ze is al niet meer geldig. U begrijpt dus dat dat niet nodig is.

Bij arbeidskaarten die worden afgeleverd in het kader van de knelpuntberoepen, worden de vastgestelde anomalieën op basis van Dimona door de RSZ overgemaakt aan de federale inspectiediensten. De federale inspectiediensten delen ons echter geen gegevens mee die, naar aanleiding van hun onderzoeken, aan het licht zijn gekomen en die zouden kunnen leiden tot de intrekking van de arbeidskaart.

U hebt beide ook vragen gesteld over de inspecties. Mijnheer Janssens, op uw vraag of er effectief wordt gecontroleerd, kan ik bevestigend antwoorden. In het algemeen wil ik u

meegeven dat de controles op de wetgeving arbeidsmigratie een bevoegdheid is voor zowel de federale inspectie als de regionale inspectie. In 2012 werden door de Inspectie Werk en Sociale Economie 729 migratiecontroles uitgevoerd. Als ik de gezamenlijke, met het federale niveau gecoördineerde acties, meeneem, zijn dat 884 controles. Er zijn 4337 werknemers gecontroleerd, met de federale gecoördineerde acties erbij 8814 werknemers. De meest gecontroleerde buitenlandse nationaliteiten zijn Polen, Bulgaren, Turken en Roemenen. De migratiecontroles resulteerden in 109 pv's, 48 waarschuwingen en 130 pv's van inlichtingen aan andere diensten, omdat er dingen zijn vastgesteld waarvoor wij niet bevoegd zijn. De inbreuk die bij deze inspecties het meest voorkomt, is dat de werknemer illegaal in het land verblijft en geen arbeidskaart heeft.

Mijnheer Van Malderen, u hebt vragen bij de sectorale spreiding van de inspecties. De top drie van onze inspecties komt overeen met de prioriteiten die ook het belangrijkste worden geacht door de federale Sociale Inlichtingen- en Opsporingsdienst (SIOD). Een deel van de controles die worden uitgevoerd door de Inspectie Werk en Sociale Economie, wordt aangevraagd door het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie of door andere diensten. Daarnaast voert elk provinciaal inspectieteam spontane controles uit.

In 2012 bestond de top 3 binnen de 729 eigen controles, dus niet de 884 inclusief gecoördineerde acties, uit: bouw, horeca en detailhandel, respectievelijk met 127, 123 en 88 dossiers. In de transportsector zijn 24 controles uitgevoerd. Daarnaast, zoals ik al zei, nemen wij deel aan gecoördineerde acties met de federale SIOD. Hierbij bepaalt de SIOD de prioriteiten, niet wij, en de verdeling van de quota per gerechtelijk arrondissement. Specifiek met betrekking tot de transportsector werden binnen de SIOD-context in 2012 451 controles uitgevoerd.

Mijnheer Janssens, ik ga nog even in op uw specifieke vragen. U vreest dat wij, door het aflopen van de overgangsmaatregelen, overspoeld zullen worden door goedkope Roemeense en Bulgaarse arbeidskrachten. Ten eerste, wat betreft het aflopen van de overgangsperiode, is het zo dat de toetredingsakte van nieuwe lidstaten erin voorziet dat lidstaten het vrij verkeer van werknemers uit deze nieuwe lidstaten aan overgangsmaatregelen kunnen onderwerpen. U weet dat het in totaal gaat om zeven jaar, opgedeeld in twee, drie en twee jaar. Voor Bulgarije en Roemenië, zoals u zei, loopt de zevenjarige overgangsperiode eind dit jaar af. Een extra verlenging is niet mogelijk. Roemenen en Bulgaren zijn dus vanaf 1 januari 2014 volwaardige Europees staatsburgers en kunnen dus vrij werk zoeken in de Europese Unie.

Zo kom ik bij het tweede deel van uw vraag: de vrees voor goedkope arbeidskrachten. Dat lijkt me nogal duidelijk. De Belgische werkgever die een Europees onderdaan tewerkstelt, moet het Belgische arbeidsrecht naleven, dus ook de Belgische arbeids- en loonvoorwaarden respecteren. Met andere woorden, de Belgische werkgever mag een Roemeense of Franse werknemer niet meer of niet minder betalen dan een Belgische werknemer. Of ja, wel meer maar dus niet minder. De regels zijn van dwingende aard. De controle overstijgt mijn bevoegdheid: de federale inspectie voor Toezicht Sociale Wetten controleert de naleving van het arbeidsrecht.

Op uw vraag naar bijkomende initiatieven, haal ik de woorden aan van Viviane Reding, vicepresident van de Europese Commissie: "Vrij verkeer is een fundamenteel recht. Europese onderdanen die hun recht op vrij verkeer uitoefenen, zijn geen immigranten. Zij genieten dezelfde rechten als nationale onderdanen."

De inspectiediensten, zowel de regionale als de federale, zullen blijvend controles uitvoeren op de naleving van de reglementering inzake tewerkstelling van buitenlandse werknemers. De federale inspectie zal de naleving van het Belgische arbeidsrecht controleren. Dat is niet mijn bevoegdheid, maar als we inbreuken vaststellen, maken we dat over. In die zin zijn de gecoördineerde acties waarbij we samenwerken, een verder na te volgen initiatief in de strijd tegen illegale en sociale fraude. Wanneer ik in mijn antwoorden verwijs naar de federale diensten, is dit niet om mijn eigen verantwoordelijkheden Calimerogewijs te ontlopen, maar

omdat de bevoegdheden inzake migratie, arbeidskaarten, controle en handhaving – spijtig genoeg – uitermate verspreid liggen over de verschillende overheden. Ook na de uitvoering van de zesde staats hervorming zal dat niet opgelost zijn.

Aangezien het vrij verkeer van werknemers vanaf 1 januari 2014 onverkort van toepassing is voor Roemenen en Bulgaren, en er geen beperkingen kunnen worden opgelegd, lijkt een overleg met federaal minister van Werk De Coninck niet aangewezen. Ik zou niet weten waarover we zouden moeten overleggen.

De voorzitter: De heer Van Malderen heeft het woord.

De heer Bart Van Malderen: Ik zou het misschien beter niet doen, maar het is sterker dan mezelf: ik wil eerst ingaan op enkele uitspraken van de heer Janssens.

U sprak over vermeende standpunten van sp.a, collega. Ik stel voor dat u de feiten eerst eens checkt. Zowel op het Vlaamse als het Belgische als het Europese forum heeft mijn partij altijd de grootste vraagtekens geplaatst bij arbeidsmigratie en open grenzen, niet uit principe maar vanwege het nefaste effect ervan op arbeidsorganisatie en -markt. Als een land – zoals Roemenië en Bulgarije – bij een club wil horen, moeten alle spelregels correct worden gevolgd. Verschillende Europese landen doen dat vandaag niet. Op papier bestaat voldoende goede regelgeving, rond bijvoorbeeld detachering, die in de praktijk in nogal wat landen zeer gebrekkig wordt ingevuld. Dat geeft aanleiding tot ontduiking, fraude en misbruik. Dat is een lose-losesituatie. Wij staan voor een fair beleid, een faire houding, rond migratie in het algemeen en rond arbeidsmigratie.

Wij stellen het vrij verkeer van mensen op zich niet in vraag. Wat we nodig hebben, is een realistische aanpak van de misbruiken om ervoor te zorgen dat buitenlandse arbeiders de spelregels respecteren. Dat kan nog fel verbeteren. Er is nog veel misbruik. We worden er bijna dagelijks mee rond de oren geslagen.

Mijnheer Janssens, u hebt hier zaken geponeerd die hoe dan ook niet kloppen met de feiten. Ik daag u dan ook uit om dat eens hard te maken met feiten in plaats van met loze beweringen een sfeertje te proberen scheppen.

Ik dank u voor uw uitgebreid antwoord, minister. Ik zal het zeker nog eens moeten nalezen in het verslag. Toch een aantal bedenkingen. Ik weet heel goed waarom ik vergeleken heb met 2003 en niet met 2008 en 2009. Op een gegeven moment waren er 52.000. Toen zaten de Polen en de Hongaren er nog bij. Als we die twee groepen eruit halen, zakt het totaal onmiddellijk om dan opnieuw te stijgen. In die grafieken zijn de Polen en Hongaren vervangen door de Roemenen en Bulgaren. We spreken elkaar daar niet tegen. Ik vraag me wel af: ‘who’s next?’ (*Opmerkingen*)

Op een gegeven moment zit men in een overgangssituatie. Men vraagt dan wel arbeidskaarten aan omdat men nog in de uitzonderingssituatie zit. Door een gebrekkige controle creëert men een kanaal waardoor mensen relatief vlot binnen geraken. Daarna wordt het wellicht vroegtijdig stopgezet en verdwijnen die mensen in het zwarte circuit. Dat is de these die ik wil poneren. Wie een arbeidskaart aanvraagt, is niet in fout. Er zijn veel grotere vormen van misbruik die niet via arbeidskaarten geregeld worden. We stellen vast dat daar overgangen in ontstaan.

Dat neemt niet weg – en u bevestigt dat ook – dat er een massale stroom op gang is gekomen. Die is vrij continu, al zijn er enkele wijzigingen naargelang men al dan niet verplicht is om een arbeidskaart aan te vragen.

Er is ook een duidelijke Vlaamse bevoegdheid, u hebt dat ook geduid. Het betreft niet het uitreiken van de arbeidskaarten, want dat is geregeld in het KB, maar wel de vaststelling van onze knelpuntberoepen. Die lijst is ondertussen zodanig uitgebreid dat bijna alles een knelpuntberoep is in dit land. Misschien moet die eens van naderbij worden bekeken, samen met de sociale partners.

Minister, u zegt dat het een gedeelde verantwoordelijkheid is met de federale overheid. Dat is nogal wiedes. Wij roepen iedereen die deelachtig is aan het probleem, op om zijn verantwoordelijkheid op te nemen. Het probleem kan op twee manieren worden bekeken. Men kan het betreuren dat de zaak verdeeld is – finaal zou de federale overheid zelfs naar Europa kunnen verwijzen –, maar het lijkt me eerder aangewezen dat mensen samenwerken en overleggen. De technologie is daarbij een bijzonder belangrijke factor. Databanken kunnen worden gelinkt met het oog op een degelijke en duurzame controle.

Minister, u hebt uiteraard bevestigd dat een arbeidskaart tijdelijk is voor één jaar en ook gelinkt is aan een specifieke job. Iets is me niet duidelijk. U hebt gezegd: “Dat wordt dan gecontroleerd na een jaar.” Ik had graag geweten hoe die controle in zijn werk gaat en welke linken er bestaan.

In verband met de verplichte melding ben ik van mening dat het nut ervan moet worden bekeken, maar dat moet vooral gebeuren in functie van Limosa en Dimona. U kunt natuurlijk ook zeggen dat op het moment dat er geen Dimona-aangifte voor iemand gebeurt, dat in feite een beëindiging is en ook een melding. Het komt erop aan dat onze diensten ook zicht hebben op wat er aan die kant gebeurt en dat er desgevallend ook een vraag in die zin gesteld wordt.

U zult het met me eens zijn dat als we 40 arbeidskaarten intrekken waarvan 17 van Bulgaren, dat op een totaal van 38.000 geen ongelooflijk cijfer is. Er zijn veel fouten en er is veel misbruik. Het is een bijzonder laag cijfer, ik vraag me af hoe men eraan komt.

Ik heb geen antwoord gekregen over de verdeling binnen onze Vlaamse inspectie: op 28 mensen 10,5 voltijdse equivalenten die bezig zijn met arbeidsmigratie.

En over de transportsector zegt u dat het overeenkomt met de prioriteiten die op het federale niveau worden gelegd. Ik kan alleen maar vaststellen dat men aan federale kant met de transportsector aan de tafel zit om een aantal misbruiken aan te pakken. Recent werden een aantal initiatieven genomen. Het zou goed zijn dat de Vlaamse inspectie zich in contact stelt met de federale collega's, dat veronderstelt overleg. Als er ten aanzien van de transportsector initiatieven worden genomen door de staatssecretaris, laat ons daar dan alstublieft ook op enten.

De voorzitter: De heer Janssens heeft het woord.

De heer Chris Janssens: Voorzitter, minister, ik zal me in mijn repliek vooral focussen op de antwoorden die u hebt gegeven op de vele vragen en me iets minder bezighouden met de nogal ongeloofwaardige repliek van de heer Van Malderen. Ik had niet gedacht dat een fractievoorzitter van de socialisten mij ooit nog zou kunnen verbazen, maar dat is vandaag dan toch gelukt – en dat is een unicum, denk ik. De sp.a die zichzelf al een jaar lang voorstander noemt van een strikte migratiewetgeving: ga dat maar eens verkopen in de straten van Vlaanderen. Blijkbaar heeft men nog nooit gehoord van de Snel-Belgwet en van de tienduizenden regularisaties van illegalen waarvoor de sp.a telkens minstens mee verantwoordelijk is geweest de voorbije decennia.

Minister, u hebt een uitvoerige toelichting gegeven bij de procedure omtrent het verkrijgen van de arbeidskaarten B en de controles erop. Dat was nuttig. We hebben daarnaar gevraagd. Maar ik heb de indruk dat u de problematiek een beetje minimaliseert. Uiteraard hebben uw coalitiepartners enkel zelf proberen te scoren in de media door u zwaar onderuit te halen wat het beleid ter zake betreft, maar er zijn toch een heel aantal sectoren, onder meer de transportsector en de bouwsector, die kampen met een groot aantal problemen wat illegalen en sociale fraude betreft.

Inderdaad, zolang België bestaat, zullen we met het probleem geconfronteerd blijven dat de bevoegdheden versnipperd zijn en dat het moeilijk is om dan een coherent beleid te voeren. Niettemin is het een feit dat een heel groot aantal arbeidskaarten B nu vooral aan Bulgaren en Roemenen wordt afgeleverd en dat het systeem nu eenmaal vaak gebruikt wordt om

gemakkelijk aan een verblijfsvergunning te komen en om dus ook om een beroep te doen op onze sociale bijstand.

Het gaat toch niet op dat onze werkzoekenden uit de markt geprijsd worden en het kan evenmin door de beugel dat er op grote schaal misbruik wordt gemaakt van die arbeidskaarten.

Mijn fractie pleit er dan ook voor, minister, dat u met een uitgebreide mankracht meer en strengere controles uitvoert op illegalen en sociale fraude, en dat u wat dat betreft toch ook nogmaals in overleg treedt met de federale minister van Werk. Het is een sp.a-minister, en ik heb begrepen uit de kranten dat ze vragende partij is voor een strengere reglementering in verband met illegalen en sociale fraude.

Mevrouw Goedele Vermeiren: Minister, ik dank u voor uw uitgebreide antwoord. De arbeidskaarten en wie er al dan niet recht op heeft of er al dan niet controle op moet uitoefenen, en wie met wie moet samenwerken: dat is geen eenvoudige materie. U hebt de cijfers genuanceerd – al is dat misschien een groot woord, maar er zijn in de loop der jaren blijkbaar schommelingen geweest. Dat heeft te maken met de door Europa opgelegde overgangsmaatregelen.

U hebt ook een goed en duidelijk inzicht gegeven in de manier waarop de opvolging gebeurt. De arbeidskaart wordt voor één jaar toegekend en kan dan voor opnieuw maximaal één jaar worden toegekend. Hij wordt in elk geval telkens opnieuw bekeken. Er worden kaarten ingetrokken. Dit wordt dan doorgegeven aan de federale inspectie. Er zijn tussentijdse controles mogelijk. Er is een elektronische controle door de RSZ mogelijk. Anomalieën worden aan de federale inspectiediensten doorgegeven. Qua controle wordt in Vlaanderen het maximale gedaan. Ik weet niet of dat op het federale niveau ook zo is.

Worden we nu overspoeld door goedkope arbeidskrachten? Er zullen inderdaad wel misbruiken zijn. Daar kunnen we niet omheen. Die moeten worden gecontroleerd, ze moeten eruit. Ik heb begrepen dat ook dat op het federale niveau zit. Het is een versnippering. *(Opmerkingen van de heer Bart Van Malderen)*

Hier moet worden samengewerkt, mijnheer Van Malderen. Dat is duidelijk. Iedereen moet zijn verantwoordelijkheid opnemen en samenwerken en overleg plegen. Het is niet eenvoudig, het is nu zo geregeld. We moeten zo verder.

Mijnheer Van Malderen, u alludeerde ook nog op de knelpuntberoepen. Die lijst is heel uitgebreid en zou eens opnieuw moeten worden bekeken. De minister zal daarop wel antwoorden. Die knelpuntberoepen zijn er. Er zijn jobs die niet worden ingevuld. In de commissie Onderwijs wordt er ook altijd op gewezen dat eraan moet worden gewerkt en dat er een instroom moet komen.

Minister, ik ben blij dat u een duidelijke toelichting hebt gegeven en dat u een onduidelijkheid de wereld uit hebt geholpen.

Minister Philippe Muylers: Mijnheer Janssens en mijnheer Van Malderen, er klopt toch iets niet. Jullie zeggen allebei dat ze via de arbeidskaarten binnenkomen. Mijnheer Janssens, u zei dat letterlijk want u zei dat ze op die manier een verblijfsvergunning krijgen. Maar Roemenen en Bulgaren mogen hier gewoon binnen! Als mens mogen ze binnen. Zij hebben geen verblijfsvergunning nodig. Zij komen niet met behulp van een arbeidskaart binnen, want ze kunnen gewoon binnen! Ik begrijp dus niet dat jullie die link maken. Mijnheer Janssens, u hebt het over de verblijfsvergunning en u, mijnheer Van Malderen, zegt dat er door toedoen van de arbeidskaart een ander circuit binnenkomt. Neen, dat is niet juist. Ze komen niet zo binnen. Ze kunnen gewoon binnenkomen zoals elke andere Europeaan. Als u dat niet wilt, moet u dat anders afspreken met Europa. Europa bepaalt dat zij binnen kunnen zodra hun land een lidstaat is. Het is dus geen alternatief circuit, om mensen naar hier te brengen, zeker niet voor die overgangslanden. Ik begrijp dus niet dat u die stelling naar voren brengt.

Mijnheer Van Malderen, als ik verwijst naar de 52.000, dan is dat om te verklaren waarom er een piek is. Bij het einde van een overgangperiode zie je meer mensen van een bepaald land komen. Het jaar erop kunnen ze gewoon blijven, zelfs zonder arbeidskaart. Dat was toen zo en dat is ook nu zo.

De voorwaarden worden op het federale niveau vastgesteld. Na één jaar onderzoek ik of bij een volgende aanvraag nog aan die voorwaarden wordt voldaan. Is er nog altijd een arbeidscontract? Voldoet het aan de voorwaarden? Hebben wij ondertussen over de werkgever de informatie gekregen dat hij niet op een redelijke manier werkt, of weet ik veel wat? Dat zijn de elementen die wij kunnen bekijken.

Met het punt over de samenwerking ben ik het helemaal eens. Dat doen we ook. Wij geven onze gegevens door aan de RSZ. De RSZ vergelijkt ze met de gegevens van Dimona. Dat hebt u zelfs gevraagd. Dat gebeurt. Het spijtige is dat wij die informatie niet krijgen. De federale inspectie krijgt die wel. Wellicht gaat zij dan ook controleren of er anomalieën zijn. Ik weet dat niet, want ik krijg er geen informatie over. U vraagt om samenwerking. Ik werk samen. Ik wil er nog eens per brief om vragen. Maar als er anomalieën zijn, hebben ze meestal te maken met het niet naleven van het arbeidscontract. Dan zitten we vrij snel bij de federale diensten, die het best die controle doen. De controle op illegalen en op sociale fraude zit, ik kan er niet aan doen, op het federale niveau. Mijnheer Bothuyne, dat is niet 'Calimero', dat is gewoon een vaststelling. U mag het veranderen, ik ben bereid om dat hier te doen. Maar volgens de wetgeving van vandaag zit dat op het federale niveau.

Telkens als er een vraag is, werken wij samen met de inspecties. Ook wij kunnen vragen om samenwerking als we een vermoeden hebben, maar daar heeft het federale niveau de 'lead'. Zij hebben veel meer controlemogelijkheden dan wij.

Moet de lijst van de knelpuntberoepen worden herzien? Die lijst werd in 2006 opgesteld, als ik het me goed herinner. Ik zat toen ook aan de tafel, samen met minister Frank Vandenbroucke. We hebben toen een vrij lange discussie gevoerd. Ik zat daar toen in een andere positie dan vandaag, namelijk als sociale partner. We hebben toen een goede discussie gevoerd op basis van gegevens van de VDAB. Wij hebben hier veel knelpuntberoepen, vandaag nog altijd. De knelpuntberoepen die nog altijd het meest worden aangevraagd via arbeidskaart B, zijn vandaag nog altijd knelpuntberoepen: beroepen waarvoor wij zelf geen mensen meer vinden. Daar gaat het nog altijd over: een arbeidskaart wordt gebruikt om openstaande betrekkingen in te vullen waarvoor de werkgever moeilijk iemand van hier vindt.

U vindt 40 intrekkingen op 38.000 weinig. Ik wil toch nog eens zeggen dat ik alleen kan intrekken als niet aan de voorwaarden wordt voldaan, en die voorwaarden worden bepaald door de federale overheid. Het hebben van een arbeidscontract is er een van, het 'viable' zijn van de werkgever is er een ander. Ik kan zomaar niet intrekken. Alleen als er duidelijke gegevens zijn over de voorwaarden die ik mag controleren, kan ik daarop reageren. Dan maken we een pv op en geven we dat door aan de federale overheid.

Zoals ik u heb proberen uit te leggen, zijn de automatisch vervallen kaarten, doordat de een-op-eenrelatie wordt geschonden, eigenlijk ook allemaal ingetrokken. Ik moet ze niet intrekken, want ze vervallen automatisch. Vroeger kon ik ze intrekken, want ik kreeg de informatie. Ik krijg die informatie niet meer en ik mag die niet opeisen. Wat wilt u dat ik doe? Naar alle 30.000 mensen controles sturen? Dat lijkt me niet goed. Ik heb effectief relatief weinig inspectie, ik moet hiervoor nu al een derde van mijn inspectie inzetten. Als we morgen iets zeggen over interim, dan vragen jullie allemaal meer inspectie daarop. Als er overmorgen een fraudegeval naar boven komt bij de premies, dan vraagt u allemaal bijkomende inspectie op de premies. We proberen die verdeling te doen zodat dat op de meest efficiënte manier gebeurt. Ik denk dat wij doen wat we moeten doen, op een goede manier.

De situatie is wat ze is. Er is de Europese wetgeving. Mijnheer Van Malderen, u hebt gelijk, de federale overheid kan verwijzen naar Europa. We zitten binnen dat Europese kader. Op een bepaald moment heb je overgangslanden. Je ziet het effect daarvan. Als er sociale fraude is, dan zou een van de mensen die dat mee heeft aangeklaagd, de eerste moeten zijn om de sociale fraude na te zien.

De voorzitter: De heer Van Malderen heeft het woord.

De heer Bart Van Malderen: Voorzitter, de zin die hier het meest gebruikt is, ook door u, is: iedereen moet zijn verantwoordelijkheid nemen. Ik hoop dan, vooral ten aanzien van de voorzitter, dat uw fractie in het federaal parlement de voorstellen die daar voorliggen en nog zullen worden voorgelegd, even enthousiast zal onderschrijven als u zelf de analyse daarnet hebt gemaakt.

Minister, even over die knelpuntberoepen. Die lijst is inderdaad gemaakt in 2006. Er was een hele discussie over of je moet werken met een open of een gesloten lijst. Ik herinner me er nog wel een paar details van. Ook ten behoeve van de andere collega's: er is geen enkel probleem mee – integendeel – dat je vandaag jobs niet ingevuld krijgt en je probeert om die in te vullen via interregionale of internationale mobiliteit, liefst volgens die hiërarchie. Vandaag stellen we vast dat in een aantal sectoren – we horen die noodkreten – er niet zozeer sprake is van vacatures die niet worden ingevuld, maar wel dat je een verdringing krijgt en mensen uit de markt worden geprijsd. Dat gaat met een veelvoud van middelen: schijnzelfstandigheid, detachering en dergelijke meer. Arbeidskaarten zijn daar een deel van. We proberen op het federale niveau te doen wat daar moet gebeuren, maar ik zou mijn taak niet naar behoren doen als ik u, als minister die voor een deelaspect verantwoordelijk is, ook niet zou aanspreken voor dat deel waar u voor verantwoordelijk bent. Voor die verdringing moeten we absoluut oog hebben. Dus behoeft het aanbeveling dat ook op Vlaams niveau met de sociale partners binnen heel het debat over de knelpuntberoepen wordt bekeken wat we kunnen doen om daar structureel aan tegemoet te komen via een Vlaams arbeidsmarktbeleid, via opleidingen, VDAB enzovoort, en aan de andere kant hoe we omgaan met migratie.

Nog even iets over sociale inspectie. Terecht zegt u – ik beken zelfs enige verantwoordelijkheid daarin – dat als het gaat over interim, we nogal eens vragen om daar meer op te controleren, ook wat premies betreft. Ik ontken dat niet. Maar dan moet je wel de vraag stellen, zeker gezien wat er op ons afkomt met de zesde staatshervorming, of het getal van 28 nog lang vol te houden is. Als je meer bevoegdheden krijgt, zou je ook meer mensen moeten gaan controleren. Alleen al het gegeven van migratie is in de loop van de jaren ongelooflijk toegenomen. Dat betekent dat je een verschuiving in werklast hebt. Je kunt natuurlijk de taart herverdelen, maar misschien is de taart op dat moment wel eens aan evaluatie toe.

De voorzitter: De heer Janssens heeft het woord.

De heer Chris Janssens: Minister, hoe dieper u op de problematiek ingaat, hoe duidelijker het wordt dat het wel heel surrealistisch is hoe de regelgeving helemaal verstrengeld is, zowel de Europese, als de federale als de Vlaamse. Dat zijn bijna kafkaïaanse toestanden waarbij de federale en Vlaamse inspectiediensten ongeveer met dezelfde dingen bezig zijn, maar blijkbaar onvoldoende of geen informatie met elkaar uitwisselen. Dat zijn natuurlijk allemaal belemmeringen voor een deftig beleid en voldoende goede controles ter zake.

Minister, ik wil het niet op flessen trekken, maar als ik u bezig hoor ... In het eerste deel van uw repliek zegt u dat het niets te maken heeft met verblijfsvergunningen en dergelijke meer. Dat is inderdaad correct, maar de arbeidskaarten worden wel, en nogal op vrij grote schaal, misbruikt om toegang te krijgen tot onze sociale bijstand. Minister, als ik u beluister, heb ik de indruk dat wij naar de transportsector en naar de bouwsector moeten gaan en zeggen: ik begrijp van de Vlaamse minister van Werk dat er geen probleem is ter zake. Ik denk dat dat niet met de waarheid overeenstemt.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Ik wil alleen maar zeggen dat ik het niet eens ben met wat u zegt.

Mevrouw Goedele Vermeiren: Mijnheer Van Malderen, als ik zeg dat iedereen zijn verantwoordelijkheid moet nemen, weet u ook dat dat gaat over de verantwoordelijkheid wat betreft controle.

De voorzitter: De heer Janssens heeft het woord.

De heer Chris Janssens: Ik wil alleen maar zeggen dat ik het niet met u eens ben.

De voorzitter: De interpellatie en de vraag om uitleg zijn afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Lydia Peeters tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de begeleiding van 50-plussers door de VDAB - 2317 (2012-2013)

De voorzitter: Mevrouw Peeters heeft het woord.

Mevrouw Lydia Peeters: Minister, het gaat over een groep van de Vlaamse werklozen, 25 procent van hen is ouder dan 50. U hebt altijd gezegd dat u met uw beleid op deze groep wilt inzetten. Met de website www.dejuistestoel.be hebt u al een infosite die de betrachting heeft om 50-plussers aan het werk te houden of te krijgen. Ook de VDAB heeft met actief 50+ een gespecialiseerd begeleidingstraject dat dezelfde doelstelling heeft. Dat traject bevat verschillende stappen: het bijwonen van infosessies, jobbegeleiding op maat door een 50+-consulent en sollicitatietrainingen in de 50+-club.

Ik heb daarover in het verleden al een aantal schriftelijke vragen gesteld, meer specifiek heb ik gevraagd of de VDAB tegen juni 2013 20 procent van de 55-plussers kan bereiken, wat een vooropgestelde doelstelling was. Uw antwoord op die vraag was eerder vaag, minister. U stelde dat het bereik van de 50-plussers binnen zes maanden na labeling weliswaar toeneemt, toch zei u ook dat er “een nieuw akkoord in voorbereiding is om de systematische aanpak verder te optimaliseren”.

Iedereen in deze commissie, denk ik, wordt geconfronteerd met getuigenissen van werkloze 50-plussers, die aankaarten dat er toch een en ander moet worden bijgestuurd of geoptimaliseerd. Sommige 50-plussers beweren dat zij niet altijd worden toegelaten tot alle fasen van de 50-pluswerking van de VDAB. Ook zegt men dat de vacatures voor 50-plussers niet altijd aan alle werkzoekenden van die leeftijdsgroep ter beschikking worden gesteld. Dat zijn zaken die wij opvangen.

Verder is het opmerkelijk dat oudere werklozen, ondanks de retoriek dat ze een prioritaire doelgroep vormen voor het beleid, van VDAB-mensen te horen krijgen dat een aantal van de 50-plusbegeleiders inmiddels een andere taak hebben gekregen binnen de VDAB. Zij zouden zich niet langer moeten focussen op de doelgroep 50 plus, maar worden misschien meer ingezet voor jongeren of dergelijke. Alleszins zouden de taken van een aantal consultants doorgeschoven zijn en daardoor zou er minder individuele begeleiding mogelijk zijn voor de 50-plussers. Een aantal van hen kregen ook te horen dat ze zich maar moeten wenden tot de lokale werkwinkel, als ze een betere begeleiding willen. Die dingen hebben wij opgevangen.

Minister, hoeveel van de budgetten die de VDAB de afgelopen jaren heeft gekregen werd effectief gependend aan de begeleiding van 50-plussers de voorbije vijf jaar? Gelet op wat we horen, zouden we ook graag weten hoe het aantal personeelsleden is geëvolueerd dat binnen de VDAB effectief wordt ingezet voor de begeleiding van 50-plussers gedurende de voorbije vijf jaar. Klopt de bewering dat een aantal begeleiders van 50-plussers binnen de

VDAB een andere job heeft gekregen of zijn dat maar kwakkels die men ons komt vertellen? Mocht het waar zijn, over hoeveel mensen gaat het die binnen de VDAB worden geheroriënteerd en hoe rijmt men dat met de prioriteit die wordt gegeven aan de begeleiding van 50-plussers? Klopt het dat niet iedereen wordt toegelaten tot de begeleidingscursussen van de VDAB voor 50-plussers en dat zij daardoor geen toegang krijgen tot alle vacatures voor werkzoekende 50-plussers? Zo ja, wat is daarvan de oorzaak?

Ik stel opnieuw de vraag die ik heb gesteld in mijn schriftelijke vraag 859. Ik zou toch eens willen weten hoe ver men staat voor de doelstelling van 20 procent. U zegt dat men een en ander gaat bijsturen. Toch, als men de doelstelling van 20 procent vooropstelt, waar staat men dan vandaag? Is het haalbaar om tegen eind 2013 30 procent van de werkzoekende 55-plussers binnen het jaar te laten uitstromen naar de arbeidsmarkt? Ten slotte wijs ik op het feit dat u zelf hebt gezegd dat er een nieuw akkoord in voorbereiding is. Ik heb al her en der vernomen dat het niet allemaal zo supervlot verloopt, tenzij ook dat een kwakkel zou zijn. *(Opmerkingen van minister Philippe Muyters)*

Inderdaad, minister, er zijn veel geruchten. Ik weet niet of ze waar zijn. U kunt ze natuurlijk weerleggen. Alleszins krijg ik graag de stand van zaken van het nieuwe akkoord dat in voorbereiding is voor die systematische aanpak. Dank u.

De voorzitter: Mevrouw Fournier heeft het woord.

Mevrouw Martine Fournier: Ik had deze week ook een vraag om uitleg ingediend over de toepassing van de 50+-premie op uitzendkrachten. De voorzitter heeft me gisteren gemeld dat die vraag niet ontvankelijk werd verklaard, maar dat ik ze vandaag kon stellen, tenzij u niet akkoord gaat. *(Opmerkingen van minister Philippe Muyters)*

Ik zal de vraag stellen en als het zo zou zijn dat u geen antwoord kunt geven, kan ik ze in een volgende commissievergadering opnieuw stellen.

In de beleidsbrief Werk 2012-2013 gaf u aan dat u, in navolging van het loopbaanakkoord, met de uitzendsector ging samenwerken voor de toeleiding van 50-plussers naar een duurzame job. Daartoe gingen afspraken worden gemaakt met de sociale partners van de uitzendsector. In uw antwoord op een schriftelijke vraag van mevrouw Peeters over de toepassing van de 50+-premie op uitzendkrachten stelde u dat de bijgestuurde 50+-premie van januari 2013 niet van toepassing is op uitzendkrachten. Ter zake werd er immers geen consensus gevonden tussen de Vlaamse interprofessionele sociale partners. U wachtte de uitkomst van het sociaal overleg binnen de uitzendsector af.

Wat was de uitkomst van het sociaal overleg binnen de uitzendsector omtrent de problematiek van de toeleiding van de 50-plussers, de samenwerking met de VDAB en het eventuele gebruik van de 50-pluspremie voor uitzendkrachten?

Is er intussen een consensus omtrent het gebruik van die premie binnen de Vlaamse interprofessionele sociale partners? Indien niet, behoort dit nog tot de mogelijkheden voor de toekomst? Indien wel, vanaf wanneer kan deze premie gebruikt worden?

Mocht er nog geen akkoord zijn omtrent het gebruik van de 50-pluspremie voor uitzendkrachten, kunt u dan zeggen wat de redenen hiervoor zijn? Steunt u zelf het gebruik van deze premie voor uitzendkrachten?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Mevrouw Fournier, ik zal meteen uw vraag beantwoorden. Er is absoluut geen consensus gevonden tussen de sociale partners. De standpunten liggen mijlenver uit elkaar. Dat is eigenlijk gemakkelijk. *(Opmerkingen)*

Om het even welke keuzes men maakt, men zit in een kamp.

Ik wou eerst de nieuwe werkwijze van de 50+-premie zien. Ik wou de evolutie van de aantallen en de invulling zien, om dan te beslissen of de stap naar interim mogelijk is of niet. Dat heb ik gedaan. Dat is de huidige situatie. *(Opmerkingen)*

Nee, dat heb ik niet bij, ook de aantallen niet. Ik ken niet van buiten hoe ver we staan. Ik weet wel dat het veel beter werkt dan in het verleden.

Mevrouw Peeters, ik kan u geen budgetberekening van de voorbije vijf jaar geven voor de begeleiding van de doelgroep 50-plussers. De VDAB houdt immers niet per leeftijdsgroep bij wat de gemaakte kosten zijn. Dat is ook bijna niet mogelijk, ik leg u dat direct uit. De kostprijs wordt berekend op basis van activiteiten en niet op basis van leeftijd. In de 50+-clubs zijn er wel consultants die uitsluitend voor 50-plussers werken, maar er werken heel veel mensen voor de 50-plussers. Ik ga hen niet vragen om te noteren hoeveel minuten ze spenderen aan 50-plussers en aan andere categorieën. Dat zou een veel te hoge administratieve last zijn. Ook vacatureconsultanten, opleiders van sollicitatietrainingen, VDAB-psychologen et cetera werken voor 50-plussers, maar we kunnen niet zeggen voor hoeveel van hun tijd. Hun werking is minstens zo belangrijk als de 50+-club.

Ook op uw tweede vraag naar aantallen kan ik moeilijk antwoorden; ook daar kan ik u alleen de juiste cijfers geven van de 50+-consultanten. Hoe meer 50-plussers in de gewone werking kunnen worden opgenomen, hoe beter natuurlijk. Ik veronderstel dat iedereen het ermee eens is dat dit het beste scenario is. We kunnen de 50+-consultanten niet hanteren als norm van het 50+-beleid. Dat is maar één onderdeel.

Het aantal voltijdse equivalenten (vte) is van 53,8 in 2008 gestegen naar 60,7 in 2011 en opnieuw gedaald naar 55,6. Dat gebeurt nu eenmaal overal, maar er is ook gezocht naar efficiëntiewinsten: op welke manier kan hetzelfde werk met minder mensen gebeuren. Dat telt voor heel de personeelsverschuiving. We vragen al vanaf het begin van deze legislatuur dat men met minder vte's evenveel service levert, dat men efficiëntiewinsten maakt waar mogelijk. Er is een provincialisering van de VDAB. Er is een personeelsbesparing. Vandaar zijn er ook personeelsverschuivingen. Uit die daling van de vte's afleiden dat we nu minder doen voor 50-plussers, zou compleet fout zijn.

Wat zeker niet klopt, is dat niet iedereen zou worden toegelaten tot de begeleidingscursussen van de VDAB voor 50-plussers, en ook niet dat niet iedereen toegang zou hebben tot alle vacatures die voor 50-plussers ter beschikking worden gesteld. We kijken uiteraard op een maatgerichte wijze door middel van welke dienstverlening een 50-plusser het best kan worden geholpen. De twee andere beweringen kloppen zeker niet.

Wat de doelstellingen betreft, wil ik eerst twee andere getallen vermelden. Volgens mij weet ik waar mevrouw Peeters naar verwijst. Het antwoord op de vraag over het bereiken van 20 procent is afhankelijk van wat we met het bereik precies bedoelen. Ik zal in verband met het bereik drie verschillende percentages aanhalen.

Onder een sluitend bereik in het licht van het jaarondernemingsplan verstaat de VDAB de opname in een of meerdere acties. Die acties zijn aan het werk zijn, uit de werkloosheid uitgestroomd zijn, gedurende drie maanden een niet-werkende werkzoekende zijn geweest, opgenomen in een actie, club of traject zijn, een inburgeringstraject volgen, niet meer inzetbaar zijn, zijn medewerking hebben geweigerd of in outplacement zitten. Indien we dit allemaal in rekening brengen, bereikt de VDAB 93,48 procent van alle 55- tot 58-jarigen zes maanden na de labeling. Indien we het bereik op basis van de deelname aan de 50+-club voor bemiddeling en trajectbegeleiding meten, bereiken we zes maanden na de labeling 61,70 procent.

Ik veronderstel dat mevrouw Peeters naar het loopbaanakkoord heeft verwezen. Daarin staat de doelstelling om het bereik van het aantal 55- tot 58-jarigen in de trajectwerking zes maanden na de instroom tegen juni 2013 van 4 procent tot 20 procent op te trekken. Dat was een ambitieuze doelstelling. Doelstellingen moeten altijd heel ambitieus zijn. Ik ben blij dat

we met een bereik van 18,9 procent op een jaar tijd al een enorm resultaat hebben geboekt. Ondanks de kleine marge vind ik eigenlijk dat we deze doelstelling hebben bereikt. *(Opmerkingen)*

Mijnheer Bothuyne, dat moet u eens in de krant herhalen.

Mevrouw Peeters heeft me ook naar de uitstroom met 30 procent gevraagd. Ik wil in dit verband ook wat cijfergegevens naar voren brengen. Van alle 55- tot 58-jarigen die systematisch worden aangepakt, stroomt drie maanden na de labeling 15,8 procent uit naar werk. Na zes maanden stijgt dit tot 21,1 procent. Dat is logisch. Het percentage na een jaar ken ik nog niet. Dit is nog maar net een jaar aan de gang. We moeten de tijd nemen om het geheel te bekijken. Die percentages, van 15,8 procent tot 21,1 procent, lijken me niet slecht. Ik kan echter niet met zekerheid stellen dat we de doelstelling, 30 procent, nu al hebben bereikt.

Wat de nieuwe voorstellen betreft, heb ik de sociale partners een plan met een aantal vrij goede ideeën overgemaakt. De sociale partners hebben me beloofd begin oktober 2013 te reageren. Ik heb het gerucht opgevangen dat het er vrij goed uitziet. Ik hoop dat die geruchten kloppen en dat de door mevrouw Peeters aangehaalde geruchten niet kloppen. Ik hoop in elk geval op een akkoord. Zelfs indien geen akkoord zou volgen, blijft er natuurlijk sociaal overleg en blijven we proberen een beslissing te nemen.

Mevrouw Lydia Peeters: Ik dank de minister voor zijn antwoord. Ik zou met betrekking tot een aantal punten echter nog een paar opmerkingen willen maken.

Met betrekking tot de eerste twee vragen, de vragen over de budgetten en over het aantal personeelsleden, lijkt het me logisch dat we efficiënt willen zijn en dat een consultant van de VDAB zich niet louter en alleen met 50- of 55-plussers moet bezighouden. Hij moet zich met alle mensen kunnen bezighouden. Daar kan ik volkomen inkomen. Toch schort er nog iets aan de globale werking. Blijkbaar zeggen de consultants de werkzoekenden zelf dat ze zich niet langer met 50-plussers mogen bezighouden. Dit kan een kwakkel of een gerucht zijn. We horen steeds meer dat de consultants verklaren dat er efficiëntiewinsten moeten worden geboekt en dat zij andere taken moeten uitoefenen.

Wat de bijkomende middelen betreft, gaat het er me niet om welke consultant hoeveel kost en wat welke consultant tijdens welk dagdeel of tijdens welke week doet. Dat is niet de vraag. Het gaat me om het totaalpakket. Volgens mij moet de VDAB ongeveer weten welk budget is besteed aan alle maatregelen om 50-plussers aan het werk te houden. Kan dit worden opgesplitst?

Minister Philippe Muylers: Neen, dat kan niet. Dat zou immers betekenen dat ik elke psycholoog van de VDAB zou vragen te turven. Dat is de enige wijze waarop we dat te weten kunnen komen. Telkens als er een 50-plusser zou langskomen, zou de psycholoog dan moeten noteren hoeveel minuten hij met die persoon bezig is. Dat houdt een administratieve last in die me eigenlijk niets zou bijbrengen. Volgens mij moeten we naar het resultaat en niet naar de inspanningen kijken. Wat de 50-plussers betreft, zie ik dat de resultaten steeds beter worden. We werken op de juiste manier. Ik wil de VDAB geen bijkomende administratieve last opleggen.

Mevrouw Lydia Peeters: Het resultaat is zeker belangrijker. Des te beter dat de resultaten goed blijken te zijn. Indien morgen zou worden beslist een aantal miljoenen euro's voor de begeleiding van 50-plussers vrij te maken, zou ik enkel kunnen concluderen dat dit niet klopt. We krijgen steeds te horen dat bepaalde budgetten voor bepaalde doelgroepen zijn bedoeld.

Minister Philippe Muylers: Dat gebeurt enkel door middel van premies.

Mevrouw Lydia Peeters: Ik blijf op dat vlak wat op mijn honger.

Wat de derde en de vierde vraag betreft, heeft de minister verklaard dat dit niet klopt. We zullen dit terugkoppelen naar de mensen die ons hebben verteld dergelijke antwoorden te

hebben gekregen. Het kan zijn dat er iets niet klopt binnen de interne werking van de VDAB of dat hierover niet juist is gecommuniceerd. Alleszins hebben een aantal mensen ons dit verteld.

De vijfde en de zesde vraag houden verband met respectievelijk 20 procent en 30 procent. De minister heeft verklaard dat het om een ambitieuze doelstelling gaat. Indien hij ze nu al heeft bereikt, was de doelstelling misschien niet ambitieus genoeg. De stijging van 4 procent tot 18,9 procent is in elk geval een goede zaak. Of de minister die 30 procent ook zal bereiken, blijft op dit ogenblik een vraag.

Op 20 juni 2013 heb ik een schriftelijke vraag gesteld. Op 17 september 2013 heb ik het antwoord ontvangen. Er is me continu verteld dat dit niet in percentages kan worden uitgedrukt. Vandaag heeft de minister wel cijfergegevens naar voren gebracht. Het is een goede zaak dat we die bijkomende informatie hebben gekregen.

Hopelijk zullen we in de loop van oktober 2013 een meer uitgebreide stand van zaken krijgen. Hopelijk zullen onze vragen om uitleg op dat ogenblik niet onontvankelijk worden verklaard.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Güler Turan tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het rapport van de SERV omtrent de sociaal-economische kernindicatoren en diens voorspellingen voor de Vlaamse arbeidsmarkt - 2213 (2012-2013)

De voorzitter: Mevrouw Turan heeft het woord.

Mevrouw Güler Turan: Voorzitter, mijn vraag om uitleg sluit gedeeltelijk aan bij de vorige vraag om uitleg. We krijgen heel wat cijfergegevens. Dit lijkt me de mening waard van de minister over alles wat aan de gang is.

De sociaal-economische kernindicatoren voor Vlaanderen, die door de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV) driemaandelijks worden opgesteld, voorspellen voor 2014 een bescheiden groei. In het rapport wordt het vermoeden geformuleerd dat het conjunctuurherstel van de Vlaamse economie traag op gang zal komen.

Dat is op zich niets nieuws. We zagen dat al van ver aankomen. Een van de belangrijkste conclusies van het rapport is dat het ondernemersvertrouwen en de investeringen door de private sector onder het langetermijngemiddelde blijven. Hierdoor of misschien om een heel andere reden evolueren de werkloosheidsvooruitzichten ongunstig.

De recentste cijfers van het Planbureau wijzen op een stabilisatie van de Belgische werkloosheid in 2013 en op een stijging in 2014. De economische groeivertraging zal ongetwijfeld ook in Vlaanderen sporen op de arbeidsmarkt nalaten. Volgens de recente cijfergegevens van de VDAB zal dit in het bijzonder bij de oudere en de langdurige werklozen sterker tot uiting komen. De vorige vraag om uitleg was dan ook heel terecht.

We stellen vast dat het aantal vacatures bij de VDAB vanaf de tweede helft van 2012 statisch daalt. Hierdoor is er in het voorjaar van 2013 in essentie sprake van een stabilisatie. Eind juni 2013 is het aantal openstaande vacatures in vergelijking met het gemiddelde van de voorgaande maanden gestegen. Dit geldt zowel voor laag- als voor hogeschoolden. In de groep der middengeschoolden zien we momenteel het hoogst aantal werklozen ten opzichte van het aantal beschikbare vacatures.

En dan worden de cijfers van de VDAB nog eens aangevuld met cijfers van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening (RVA), en daaruit blijkt dat de werkloosheid enkel blijft stijgen in Vlaanderen. Dat is uiteraard een vraag waard.

Er zijn 4114 werklozen meer dan een jaar eerder, of een stijging met 2,7 procent, terwijl er in Wallonië bijna een status-quo is en in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest zelfs een daling met een aantal eenheden. Het zijn geen hoge percentages, maar het zijn wel belangrijke trends die wij in Vlaanderen op dit ogenblik niet hebben. Bij de jongeren van minder dan 25 jaar, steeg de werkloosheid iets meer dan bij de 50-plussers. De middenleeftijdsgroep kende een geringere stijging.

Minister, ik heb een aantal vragen met het oog op verduidelijking van al deze verschillende gegevens. Hebt u een verklaring voor het feit dat de werkloosheid in Vlaanderen stijgt en in de andere gewesten niet?

Waarom wordt de groep middengeschoolden het sterkst getroffen? We hebben het altijd over de 50-plussers en min-25-jarigen, maar hoe kunt u deze verschillen verklaren?

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Voorzitter, mevrouw Turan, ik wil graag beginnen met het aanbrengen van een nuance bij uw vraag over de tegengestelde evolutie van de werkloosheid in het Vlaamse Gewest en in de andere gewesten. De cijfers van de RVA betreffen uitsluitend personen met een werkloosheidsuitkering. In de cijfers van de VDAB en de andere arbeidsbemiddelingsdiensten zitten ook de jongeren in beroepsinschakelingstijd, het eerste jaar. Die jongeren worden bijvoorbeeld niet meegenomen in de cijfers van de RVA. De cijfers mogen dus niet verward worden met het aantal niet-werkende werkzoekenden, want daar zitten ook alle personen in die werk zoeken en zich vrijwillig inschrijven bij VDAB. Het zijn totaal verschillende cijfers.

Bovendien wil ik ook aanstippen – en dat doe ik helemaal niet met leedvermaak, wel integendeel – dat de daling van de werkloosheid in het Waalse en Brusselse Gewest enkel in de RVA-cijfers van juli voorkwam en dus niet als een structureel gegeven beschouwd mag worden.

Het klopt echter wel dat de Vlaamse werkloosheid sneller stijgt dan de Waalse en Brusselse. Wanneer we de niet-werkende werkzoekenden bekijken, en dus niet enkel de mensen met een uitkering, steeg de werkloosheid in augustus 2013 met 7,6 procent in het Vlaamse Gewest tegenover 1,6 procent in het Waalse en het Brusselse Gewest.

Die snellere stijging van de Vlaamse werkloosheid is een gevolg van twee belangrijke zaken. Ten eerste is de conjunctuurgevoeligheid groter in de Vlaamse economie. Iedereen weet dat Vlaanderen meer exportgericht is dan de andere regio's.

Er is ook een tweede element en ik hoop dat iedereen heel goed beseft wat het betekent. Het gaat erom dat het aandeel van de publieke sector – waar natuurlijk de tewerkstelling in tijden van crisis veel stabiel is – veel groter is in de andere gewesten. Ik meen dat het interessant is om u ook die cijfers eens te geven. Bij ons stelt de publieke sector 17,3 procent mensen te werk, in Wallonië 24,4 procent en in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest 27,7 procent. In tijden van crisis is de stabiliteit er dus veel groter dan bij ons.

Tot slot speelt natuurlijk ook de grootte van de regionale arbeidsmarkten een rol. In het eerste kwartaal van 2013 was de loontrekkende tewerkstelling in het Vlaamse Gewest met 0,6 procent gedaald ten opzichte van het jaar voordien, tegenover een daling met 0,7 procent in Brussel en met 1 procent in het Waalse Gewest. En nu ga ik u aantallen geven. In het Vlaamse Gewest is dit een daling – en relatief is het de kleinste – die goed is voor een daling met 12.525 personen. De daling in Brussel is goed voor 1934 personen en de grote daling in Wallonië is goed voor 9652 personen. Een daling van de werkgelegenheid heeft natuurlijk direct een effect op de stijging van de werkloosheid. Het aantal werklozen stijgt natuurlijk

met een groter aantal bij ons. In relatieve termen hebben we een beperktere daling in de tewerkstelling, terwijl we in absolute cijfers veruit de grootste zijn.

Ik wil ten slotte nog zeggen dat wij zijn gestart op een relatief laag werkgelegenheidspeil. Dat kunnen wij niet vergelijken met de cijfers uit Wallonië en Brussel, waar ook voor de crisis een hoge structurele werkloosheid was. In 2009 was de Vlaamse werkloosheid 5 procent, de Waalse 11,8 procent en de Brusselse 15,9 procent. Als je hoog start, komt er relatief minder bij dan als je laag start.

De sterkere stijging van het aantal middengeschoolde werkzoekenden die u in de statistieken terugvindt, is vooral gesitueerd bij mensen met een diploma van de derde of vierde graad van het beroepsonderwijs. Zij hebben vooral te lijden van het feit dat de industriële productie niet op volle toeren draait en van de algemene achteruitgang van de industriële tewerkstelling in Vlaanderen.

Er is geen significant verschil tussen de verschillende leeftijdsgroepen. Voor laaggeschoolde werkzoekenden geldt wat ik net vertelde over de andere gewesten. De stijging van de laaggeschoolde werkloosheid is – in procenten uitgedrukt – minder sterk omdat er ook voor de crisis al een belangrijke, structurele werkloosheid bestond bij laaggeschoolden. Zij stijgen minder omdat ze al heel hoog zaten.

Altijd opnieuw geldt dat je met cijfers, met procenten of aantallen, alles kunt bewijzen. Maar ik hoop dat ik wat inzicht heb gegeven in de cijfers.

De voorzitter: Mevrouw Turan heeft het woord.

Mevrouw Güler Turan: Minister, ik dank u voor uw antwoord. Als je de cijfers uit alle studies naast elkaar legt, zie je kleine nuances. De RVA en de VDAB hanteren andere indicatoren. Het is logisch wat u zegt: als wij hoger starten, zullen wij de conjunctuur sterker aanvoelen. Ik hoop dan ook dat de verwachtingen sneller opnieuw hoog zullen liggen, zodat we beter zullen eindigen of dan toch ten minste op het punt waar we zijn gestart.

Het meest spijtige dat u vandaag hebt gezegd, is dat over de industriële tewerkstelling, die in Vlaanderen en in België onder grote druk staat. Ik denk dan aan het dossier van Opel, dat we twee dagen geleden in de Antwerpse gemeenteraad hebben besproken. Het feit dat het op die manier werd afgehandeld en dat die gronden er sinds 2010 leeg blijven, betekent dat een mogelijkheid van industriële activiteit niet wordt benut. We hebben in Vlaanderen nog veel werk voor de boeg vooraleer we opnieuw het peil halen waarop we stonden voor de economische crisis. Dat is echt spijtig.

Minister Philippe Muyters: Dat is uiteraard iets dat we hebben zien aankomen, vandaar het plan voor het nieuwe industriële beleid. Daarin is de omvorming van het industriële beleid de essentie. Met minister Lieten doen we dat vanuit Onderzoek en Ontwikkeling, samen met minister-president Peeters vanuit Economie en met mij vanuit Werk. We zitten op de goede weg, maar dit vraagt tijd. Het zal met een andere hoeveelheid tewerkstelling zijn.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Güler Turan tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het rapport werkbaar werk bij leidinggevenden van de Stichting Innovatie & Arbeid - 2216 (2012-2013)

De voorzitter: Mevrouw Turan heeft het woord.

Mevrouw Güler Turan: Werkbaar werk is heel belangrijk. We moeten allemaal langer werken. We gaan er zelfs van uit dat we allemaal langer zullen moeten werken. Op zich is dat niet erg, maar we moeten dan wel zorgen voor werkbaar werk. Er moet motivatie zijn. Het

label ‘werkbaar werk’ heeft een effect op de goesting van de mensen om langer te werken of dan toch minstens tot de pensioengerechtigde leeftijd.

Mijn vraag gaat over de leidinggevenden. Maar twee dagen geleden was er een nieuwe studie over de algemene tewerkstelling. Ik zou het niet erg vinden, minister, als u ook het recente rapport in uw antwoord betreft. Uit die studie blijkt dat 54,6 procent van de jobs het label ‘werkbaar werk’ mogen dragen. Dat betekent dat die mensen goesting en motivatie hebben om langer te werken. Voor de Stichting Innovatie & Arbeid is het duidelijk dat, gezien de manier waarop wij met werkbaar werk vooruitgaan, wij de doelstelling om tegen 2020 60 procent werkbaar werk te hebben, niet zullen halen. Ik ben benieuwd wat u daarover kunt zeggen.

Werkbaar werk is belangrijk, ook voor de zelfstandigen en de leidinggevenden. Bij het opstellen van mijn vraag beschikte ik nog niet over het rapport van eergisteren. Ik stelde mijn vraag op op basis van het rapport van mei 2013 over werkbaar werk bij de leidinggevenden. Ook dat rapport gaf interessante resultaten. Van alle werknemers heeft ongeveer een kwart leiding over andere werknemers. Zo’n rapport is ook interessant om eens te weten waarover we spreken als we over ‘leidinggevenden’ spreken.

Verhoudingsgewijs hebben meer mannen (36,5 procent) dan vrouwen (16,6 procent) een leidinggevende functie. Dames, we schrikken daar niet van. Dat is een andere problematiek, die misschien ook eens nader moet worden bekeken. Meer leidinggevenden dan niet-leidinggevenden zijn gemotiveerd. Dat geldt zowel voor arbeiders, uitvoerend bedienden als professionals, kaders en directie.

Collega’s, het is niet omdat mannen meer leidinggevende functies hebben dat u niet moet luisteren wanneer ik daar vragen over stel.

18,3 procent van de arbeiders heeft een leidinggevende functie. Hun job scoort beduidend beter op het vlak van motivatie en leerkanalen dan de job van hun collega-arbeiders die geen leidinggevende functie hebben. Op het vlak van werkstress en de balans tussen werk en privé zijn er geen significante verschillen. Bij uitvoerend bedienden slaat de balans anders uit. 18,6 procent onder hen heeft een leidinggevende functie, wat zich uit in betere scores op motivatie en leerkanalen. Op het vlak van de balans tussen werk en privé toont een grotere groep leidinggevenden een deficit. 11 procent onder hen ervaart het behouden van de balans als problematisch tegenover 7,7 procent met minder verantwoordelijkheden. Op het vlak van werkstress is het verschil ook kleiner. Bij de categorie van professionals, kader en directie, diegenen met de meeste verantwoordelijkheden, zijn de verschillen groter. Ongeveer twee derden van deze groep heeft een leidinggevende functie. Bij deze leidinggevenden zijn er opvallend meer (20 procent versus 12 procent) die problemen ervaren om werk en privé te combineren. Ook het aandeel met werkstress ligt hoger dan bij niet-leidinggevenden. Er zijn er minder die met motivatieproblemen kampen.

Dit doet mij denken aan wat ik vandaag in De Tijd las. Een bekende schrijfster, ik ben even haar naam kwijt, schrijft over een telefoontje dat zij kreeg over een collega van minder dan 40 jaar die overleden was. De combinatie van privé en werk en stress is niet zo ver van ons bed. Ik raad iedereen het artikel aan.

De resultaten van de Stichting Innovatie & Arbeid lopen gelijk met de vaststellingen van The Learning Company, die op 19 augustus in De Standaard verklaarde dat er “erg eng gedebatteerd wordt over het hoge aantal arbeidsongeschikten die niet meer gaan werken en dat burn-outs vaak voorkomen kunnen worden”. Gezien het rapport en gezien de doelstellingen die wij voor 2020 voor ogen hebben, heb ik enkele vragen. Minister, u mag in uw antwoord zeker ook rekening houden met het rapport van twee dagen geleden.

De Vlaamse Regering neemt tal van initiatieven om werkbaarheid te promoten. Soms werd er beter gescoord, soms was er een status-quo en dan weer een achteruitgang. Wordt er in het uitstippelen van het beleid voldoende aandacht en zorg besteed aan de doelgroep waarover ik

het in mijn vraag heb, de leidinggevenden, maar ook aan de rest? Enerzijds is er het ervaren van meer werkstress door werknemers met grote verantwoordelijkheid en anderzijds het sensibiliseren van werkgevers en hun rol.

Minister, u kondigde in de commissievergadering van 21 februari 2013 aan dat de steekproef voor de werkbaarheidsmonitor voor 2013 verdubbeld zou worden. De resultaten hiervan hebben we sinds twee dagen. Wat viel te extraheren uit deze nauwkeurigere meting en wat betekent dat voor de doelgroep, en ook voor de andere doelgroepen? Hebt u al resultaten van de onderhandelingen met het Europees Sociaal Fonds (ESF)? U vertelde dat u voor de periode 2014-2020 – en ik weet dat dit al een nieuwe legislatuur is – over deze problematiek onderhandelingen voerde met het ESF. Hebt u daar zicht op? Is dat opgestart? Zijn er al budgetten bepaald?

Vlaanderen is heel ambitieus geweest. We moeten die 60 procent werkbaar werk halen.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Mevrouw Turan, gelukkig moeten wij als overheid niet alleen die 60 procent halen, maar samen met de sociale partners. Ik denk dat werkgevers- en werknemersorganisaties ook een fundamentele rol hebben, en zeker elke bedrijfsleider op zich. Dat komt in mijn antwoord de facto ook naar voren. Wat er moet gebeuren, kun je alleen maar op het veld doen en niet vanuit een bureau in Brussel of vanuit een regering.

Ik wil beginnen met te zeggen, niet om Calimero te spelen, helemaal niet, dat de preventie van psychosociale belasting die wordt veroorzaakt door werk, uiteraard een federale bevoegdheid is. Dat is geregeld in de federale Welzijnswet. Voorkomen van werkstress en het sensibiliseren van werkgevers is een federale aangelegenheid. Maar het Vlaams beleid geeft aandacht aan de onderliggende factoren die die werkstress geven, daar hebt u 100 procent gelijk in.

Veel voorkomende bronnen van stress zijn een te hoge werkdruk, te veel verantwoordelijkheid of een gebrek aan erkenning en positieve feedback. Enkele manieren om dat aan te pakken, zijn het werk anders organiseren, in voldoende mogelijkheden tot samenwerking en overleg voorzien en voldoende regelmogelijkheden zodat je zelf verantwoordelijkheid kunt nemen over hoe je je werk kunt regelen. Voor die vernieuwde arbeidsorganisatie is er wel veel aandacht in het Vlaams beleid. Zo kunnen bijvoorbeeld de loopbaan- en diversiteitsplannen naar voren worden gebracht waarvoor men een subsidie kan krijgen, om te werken aan organisatie, innovatie, duurzame diversiteit, competentieontwikkeling, werkbaarheid, werkvermogen en we vermelden zelfs werkgoesting. Die plannen hebben de doelstelling om in een loopbaanbeleid in een organisatie te worden ontwikkeld en ondersteund. Het opentrekken van wat vroeger heel erg een diversiteitsbeleid was naar een echt loopbaanbeleid, zorgt voor een betere werkbaarheid dan in het verleden. Maar we blijven toch de bijzondere aandacht voor kansengroepen houden.

U weet ook dat het ESF via de oproep van mensgericht ondernemen bedrijven en organisaties de kans geeft om te werken rond competentie management, leerbeleid, feedbackbeleid, motivering, kennismanagement, leiderschap en de structuur van de arbeidsorganisatie. Wij hebben ook specifieke acties voor leidinggevenden die passen in die oproep. Verder onderzoeken we de mogelijkheid – dat is nog bezig voor de workability-index – om een instrument te ontwikkelen dat de bedoeling moet hebben om knelpunten inzake werkvermogen en werkbaarheid bij werknemers maar ook bij leidinggevenden te detecteren en om dan te interveniëren voor het te erg wordt. Ik ben blij dat ik ook nog kan melden dat we in zestien sectoren addenda hebben gemaakt rond werkbaar werk in het kader van de sectorconvenants.

Ik kom tot de resultaten van de werkbaarheidsmonitor. Eergisteren zijn ze voorgesteld. Ik zal er een paar naar voren brengen. Het aandeel werkbare jobs steeg van 52,3 procent naar 54,6

procent. Er is zeker nog werk. Werkstress is het grootste knelpunt voor de werkbaarheid van jobs.

Ik bekijk vier resultaten van de evolutie van dichtbij. Voldoende leermogelijkheid stijgt van 77,4 naar 82 procent. Evenwicht tussen werk en privé was heel hoog in 2004, namelijk 88,2 procent, maar is nog verder gestegen naar 89,2 procent. Tussen 2004 en 2010 daalde het aantal demotiverende jobs van 18,7 naar 16,6 procent, maar nu stijgt het opnieuw naar 18,1 procent. Het aantal jobs dat leidt tot problematische werkstress blijft continu vrij hoog en schommelt rond 30 procent. Hier moet naar worden gekeken.

De verdubbeling van de steekproef voor de huidige werkbaarheidsmonitor zorgt er effectief voor dat werkbaarheid van specifieke beroepen en sectoren beter kan worden bestudeerd. Die cijfers moeten nog verder onder de loep worden genomen. Dat is goed, want dan kun je voor de eerste keer analyses per sector maken. Die zijn in opmaak. Om in de toekomst de 60 procent wel te halen in de sectoren, is het essentieel dat je niet met algemene zaken werkt vanuit Vlaanderen, maar dat je sectorgewijs werkt. Deze dingen kun je meenemen in volgende sectorconvenants.

De onderhandelingen met de Europese Commissie over het nieuwe operationele programma ESF 2014-2020 kunnen pas van start gaan als de nieuwe regelgeving voor het Europees cohesiebeleid is vastgelegd. Dat is nog niet gebeurd. Dat wordt verwacht tegen het einde van het jaar. We gaan ervan uit dat we ten vroegste midden 2014 enig zicht zullen hebben op toekomstige budgetten.

De voorzitter: Mevrouw Turan heeft het woord.

Mevrouw Güler Turan: Bedankt, minister, voor uw antwoord. Er zijn inderdaad wel een aantal verbeteringen in een aantal indicatoren, maar de combinatie werk-privé blijft nog altijd zeer problematisch en zeer hoog. De verdubbeling van de steekproef is inderdaad enkel een teken om het beter aan te pakken. Als we de doelstelling tegen 2020 willen halen, en ook los van het halen van die doelstelling, als we echt willen dat de mensen gemotiveerd blijven werken tot hun pensioengerechtigde leeftijd, denk ik dat we er inderdaad iets aan moeten doen.

U zegt dat de analyses per sector een beter beeld zullen geven. Met zestien sectoren hebt u addenda afgesloten in een sectorconvenant. Ik denk dat die sectorconvenanten in de toekomst een sleutelrol zullen spelen, in het werkbaarder maken van werk. Als je dan weet hoe het zit per sector, kun je dat analyseren. U zegt dat die analyse bezig is. Mag ik enkel vragen wanneer die er komt? Dan kunnen we dat bekijken voor de toekomst en nu al dingen op de goede baan zetten, waardoor we de indicatoren van 2014 positiever kunnen afsluiten dan wat we vandaag hebben.

Ik heb ondertussen even opgezocht wat ik had gelezen. Saskia Van Uffelen, de CEO van Bull Belux, is de 'digital champion' van België. Zij heeft vandaag een artikel gedeeld over een collega die waarschijnlijk een beetje bezweek onder de werkstress.

Minister Philippe Muylers: Ik heb geen idee van de timing. Ik veronderstel, maar ik zou het moeten navragen, dat die sector per sector zullen verschijnen. We nemen ze in elk geval mee, zoals gezegd, in de volgende sectorconvenanten. Maar ik moet navragen over welke sectoren het gaat en welke timing erop staat.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van de heer Koen Van den Heuvel tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de Interimactie KAJ - 2222 (2012-2013)

De voorzitter: De heer Van den Heuvel heeft het woord.

De heer Koen Van den Heuvel: Minister, ik heb een korte vraag over de Interimactie en de aandachtspunten die de Kristelijke Arbeidsjongeren (KAJ) naar aanleiding daarvan hebben geformuleerd. We weten allemaal goed welke voordelen de interimsector ook heeft. Die heb ik ook in mijn vraag opgesomd. Het is een heel belangrijke bijdrage, zeker ook voor jongeren en minder sterke mensen op de arbeidsmarkt, om werkervaring op te doen. Het kan op die manier een brug vormen naar een vaste job in het reguliere circuit. Laat me duidelijk zijn: dat is een heel sterk punt van de interimsector.

Toch moeten we een aantal verbeter- of aandachtspunten bekijken, om een aantal zaken scherp te stellen. De KAJ heeft op dat vlak met de Interimactie de voorbije jaren toch een aantal zaken aangekaart. We hebben daarover ook al schriftelijke vragen gesteld. Daarin kon ik lezen dat u inderdaad op de hoogte was, minister, van een aantal grieven die door de Interimactie van de KAJ werden verzameld en dat u ook van plan was om daarover een overleg te organiseren.

Intussen zijn we enkele maanden verder en is er een nieuw punt opgeworpen, namelijk de stand-bycontracten, waarbij men 24 uur op 24 en 7 dagen op 7 paraat moet staan. Vooral zou men voor sommige contracten geen andere jobs mogen aanvaarden, wat tot problemen kan leiden.

Minister, hebt u intussen een overleg gehad met de KAJ en de verantwoordelijken van de Interimactie? Hoe is dat verlopen en wat is uw appreciatie van dat overleg? Zijn er over de stand-bycontracten ook al officiële opmerkingen gekomen bij de Inspectie Werk en Sociale Economie en hoe wordt daarmee omgesprongen?

De voorzitter: De heer Rzoska heeft het woord.

De heer Björn Rzoska: Minister, u had vermoedelijk wel verwacht dat ik zou aansluiten, want ik heb u daarover al een vraag gesteld in de commissievergadering van 2 mei 2013, waarbij ik ook heb verwezen naar de actie van de KAJ. U hebt toen cijfers uit het inspectieverslag gegeven. Intussen is dat inspectieverslag officieel, want het staat op de website van het departement. Die cijfers, waarmee u problemen hebt aangegeven en inbreuken meer verduidelijkt, staan in het inspectieverslag.

Ik had een bijkomende vraag, ook naar aanleiding van het antwoord dat u toen hebt gegeven. Ondertussen zijn we al een heel eind in 2013. U hebt er toen naar verwezen dat de Federatie van Partners voor Werk (Federgon) eventueel in 2013 nog iets ging doen met mysteryshopping. Ik weet wel dat u er publiek niets over kunt zeggen, anders zou het geen mysteryshopping zijn. Maar hebt u ondertussen van Federgon een signaal gekregen? U hebt toen gezegd dat men doorging met die actie. Heeft men dat opnieuw gedaan of is men dat van plan?

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Mijnheer Rzoska, ik heb het in juni gevraagd, men ging ermee door. Ik krijg het als het af is, maar ik zeg er verder niets over, want anders is het geen 'mystery' meer.

Mijnheer Van den Heuvel, het geschetste probleem van stand-bycontracten gaat over het aanbieden van een specifieke arbeidsovereenkomst. Dat stand-bycontract is ook een arbeidsovereenkomst en betreft dus een arbeidsrechtelijk aspect, waarvoor de federale overheid bevoegd is.

Ik ben niet van plan om dat overleg zelf te organiseren. Ik zou het zelf niet appreciëren dat mijn federale collega over een Vlaamse materie waarvoor ik volledig bevoegd ben – en ik wil gerust een brief schrijven om te zeggen dat die problematiek bestaat – een overleg organiseert, met of zonder mij. Ik zou het zelf niet appreciëren, ik ga het dus ook niet doen bij haar. Als er vanuit deze commissie een vraag is, wil ik wel een brief schrijven aan mijn collega om te zeggen dat die vraag hier aan bod is gekomen en dat hier gevraagd is om te vragen om overleg te plegen. Dat wil ik wel doen, maar dat moet u zelf beoordelen.

Wat wel had gekund, was dat we bij de Inspectie Werk en Sociale Economie klachten zouden hebben gekregen, maar er is geen enkele klacht geweest, niet van de organisatie maar ook niet over de problematiek van de standby-contracten. Het staat de KAJ natuurlijk vrij om dat wel te doen en we zullen die dan doorgeven aan de bevoegde inspectiedienst, het toezicht van de sociale wetten.

De erkenning van uitzendkantoren is natuurlijk wel mijn bevoegdheid. Het decreet Private Arbeidsbemiddeling regelt dat en artikel 5, ten veertiende, van het decreet bepaalt dat het bureau geen diensten mag uitoefenen voor fictieve vacatures – ook een van de klachten. In 2012 zijn er vier inbreuken vastgesteld en vier processen-verbaal opgesteld.

Graag aan u om te zeggen of ik best een brief schrijf of dat jullie het zelf aanklaarten op het federale niveau.

De voorzitter: De heer Van den Heuvel heeft het woord.

De heer Koen Van den Heuvel: Ik denk dat we groot genoeg zijn om het zelf aan te kaarten op het federale niveau.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■